

Трикутний біс — із черевом вельможі, —
Калаталом мені між очі брязка.
Тримаючись за довгу шию бризки,
Отрутою чортисько промінь маже,

Аби мені — й останній цей проміжок,
Щоб ані світла, ні струмка, ні бростки,
А тільки плоть — німа, глуха і брезкла,
Що Ти їй, Боже, — послугу ведмежу,

Аби душа — ні даху, — ні родини. —
Я — попіл, що лишився від ридання.
Пожбурений на смітник пільми — рептух,

Що із-під тліну усвідомив раптом:
Я так поволі, як з-під кия, вчусь,
Що ця моя ганьба — моя єдина честь.